

Sygn. akt **XXIII Ga 1931/22**

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Anna Gałas

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2023 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z urzędu

przy uczestnictwie: (...) sp. z o.o. w W., wierzycieli: Z. K., T. S. (1), S. P., R. S., W. D., P. D., M. K., M. Z., A. P., D. M., J. P., J. N., A. W. (1), E. W., G. T., D. R., Ł. K., R. B., A. G., W. F., S. C., K. B., A. D., K. P., T. S. (2), S. K. i A. W. (2)

o rozwiązanie i wykreślenie podmiotu z KRS

na skutek apelacji Z. K., T. S. (1), S. P., R. S., W. D., P. D., M. K., M. Z., A. P., D. M., J. P., J. N., A. W. (1), E. W., G. T., D. R., Ł. K., R. B., A. G., W. F., S. C., K. B., A. D., K. P., T. S. (2), S. K. i A. W. (2)

na postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 1 września 2022 r., sygn. akt Wa. XII Ns-Rej.KRS (...)

### **postanawia:**

1. oddalić apelację;
2. ustalić, że każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania apelacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.

sędzia Anna Gałas

**Sygn. akt XXIII Ga 1931/22**

## UZASADNIENIE

### **postanowienia z dnia 28 marca 2023 r. w całości**

Postanowieniem z dnia 1 września 2022 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie w sprawie wszczętej z urzędu przy uczestnictwie: (...) sp. z o.o. w W. (dalej też, jako: spółka, uczestnik), wierzycieli: Z. K., T. S. (1), S. P., R. S., W. D., P. D., M. K., M. Z., A. P., D. M., J. P., J. N., A. W. (1), E. W., G. T., D. R., Ł. K., R. B., A. G., W. F., S. C., K. B., A. D., K. P., T. S. (2), S. K. i A. W. (2) (dalej też jako: wierzyciele, uczestnicy) o wykreślenie spółki z Krajowego Rejestru Sądowego, po rozpoznaniu skargi na orzeczenie referendarza sądowego dnia 3 marca 2020 r., rozwiązał spółkę (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego (pkt I.) i wykreślił podmiot z Krajowego Rejestru Sądowego (pkt II.).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy powołał treść przepisu art 25a ust. 1 ustawy dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (dalej, jako: Ustawa o KRS) wskazujący kiedy sąd rejestrowy wszczyną z urzędu postępowanie o rozwiązanie podmiotu wpisanego do rejestru bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego, powołał też treść ust. 2 do wymienionego przepisu określający zakres badania sądu rejestrowego odnośnie do majątku

takiej spółki i czy faktycznie prowadzi ona działalność. Ustalił, że wobec spółki postanowieniem 28 kwietnia 2020 r. Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w Poznaniu oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości, a sąd rejestrowy dnia 4 kwietnia 2022 r. z urzędu wszczął postępowanie rozwiązanie bez likwidacji i tej spółki. Sąd I instancji ustalił i wskazał, że w toku postępowania prowadzono badanie w celu ustalenia, czy spółka dysponuje majątkiem i czy prowadzi działalność. Przeprowadzone w tym zakresie postępowanie nie wykazało, aby przedmiotowa spółka w dalszym ciągu prowadziła działalność oraz aby posiadała jakikolwiek majątek. Sąd ustalił też, że w wyniku ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym zgłosili się powodowie spraw o zapłatę skierowanych przeciwko spółce (...) sp. z o.o. w W.. Mając to na uwadze, Sąd I instancji wskazał, że istnienie niezaspokojonych zobowiązań ciężących na podmiocie wpisanym do rejestru lub nieściągalnych wierzytelności nie wyłącza możliwości orzeczenia rozwiązania tego podmiotu bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego ze wskazaniem na art. 25d ust. 2 ustawy o KRS.

Sąd Rejonowy powołał przepisy dotyczące tego, że Skarb Państwa nabywa nieodpłatnie z mocy prawa mienie pozostałe po wykreślony z rejestru podmiocie bez względu na przyczynę wykreślenia a także odpowiedzialności Skarbu Państwa z nabytego mienia za zobowiązania podmiotu wykreślonego z rejestru. Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że po wydaniu przez sąd upadłościowy postanowienia o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości, wierzyciele spółki prowadzili w stosunku do majątku spółki postępowania egzekucyjne w celu zaspokojenia swoich roszczeń. W wyniku tych postępowań w spółce nie pozostał żaden majątek zbywalny. Spółka nie posiada również należności z tytułu zwrotu podatku VAT. Posiadane przez spółkę należności wobec egzekwujących wierzycieli wygasły w wyniku skompensowania ich z wierzytelnościami wierzycieli, którzy na podstawie wyroku z dnia 6 marca 2020 r. stali się jednocześnie dłużnikami spółki z tytułu zwrotu części kosztów sądowych oraz jej wierzycielami z tytułu zasądzonych diet. Biorąc to wszystko pod uwagę sąd pierwszej instancji uznał że zaistniały przesłanki nakazujące orzec rozwiązanie spółki bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego oraz wykreślenie jej z Krajowego Rejestru sądowego.

Apelację od tego postanowienia złożyli uczestnicy (wierzyciele) zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono naruszenie art. 25d ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 299 § 1 i w zw. z art 299<sup>1</sup> k.s.h. poprzez ich niezastosowanie i nie umorzenie postępowania o rozwiązanie podmiotu wpisanego do rejestru bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego, w sytuacji gdy zachodzą inne istotne okoliczności przemawiające przeciwko rozwiązaniu tego podmiotu bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, w szczególności uzasadnione interesem wierzycieli.

Powołując się na ten zarzut apelujący wniesli o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez umorzenie postępowania o rozwiązanie podmiotu wpisanego do rejestru bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego.

W odpowiedzi na apelację spółka wniosła o oddalenie apelacji w całości, jako niezasadnej powołując się na prawidłowość wydanego w sprawie orzeczenie.

### ***Sąd Okręgowy zważył, co następuje:***

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zachodziły okoliczności faktyczne i prawne uzasadniające umorzenie postępowania przez sąd rejestrowy.

Przed oceną zarzutów apelacji, które sprowadzają się wyłącznie do zarzutów naruszenia prawa materialnego należy wskazać, że Sąd II instancji nie jest z urzędu zobligowany do rozważania i oceny naruszenia prawa procesowego, jeżeli w apelacji nie podniesiono zarzutów w tym zakresie. Jest natomiast związany zarzutami naruszenia prawa materialnego i z urzędu bierze pod uwagę nieważność postępowania. Brak w apelacji, jak w tej sprawie, zarzutów procesowych oznacza, że apelujący reprezentowani przez zawodowego pełnomocnika w ogóle nie podważają zakresu i sposobu prowadzonego postępowania w aspekcie potencjalnego wadliwego zastosowania lub zaniechania zastosowania czy też błędnej interpretacji przepisów procesowych, szczególnie odnośnie do dowodów a także oceny tych dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych. Kwestie te zatem pozostają bez żadnych

zastrzeżeń, a Sąd II instancji akceptuje w całości ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd I instancji i uznaje je za własne.

Zarzut apelacji naruszenia przepisu art. 25d ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 299 § 1 i w zw. z art. 299<sup>1</sup> k.s.h. jest chybiony. Przepis art. 25d ust. 3 ustawy o KRS stanowi, że sąd rejestrowy umarza postępowanie o rozwiązanie podmiotu wpisanego do rejestru bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego w przypadku ustalenia, że podmiot ten posiada zbywany majątek lub faktycznie prowadzi działalność, albo w przypadku gdy poweźmie wiadomość, iż zachodzą inne okoliczności przemawiające przeciwko rozwiązaniu tego podmiotu bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego, tym w szczególności uzasadnione interesem wierzyciela.

Powołany przepis należy rozważać w związku z poprzedzającymi go regulacjami, co pominięto w apelacji, abstrahując od cech instytucji prawnej „rozwiązania podmiotu wpisanego do Rejestru (podmiotu rejestrowego) bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego”. Jak stanowi art. 25a ust. 1 pkt 2) i ust. 2 ustawy o KRS, to sąd rejestrowy wszczyna z urzędu postępowanie o rozwiązanie podmiotu wpisanego do Rejestru bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego, m. in. w przypadku gdy oddalono wniosek o ogłoszenie upadłości lub umorzono postępowanie upadłościowe z tego powodu, że majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania. W toku postępowania o rozwiązanie podmiotu wpisanego do Rejestru bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego sąd rejestrowy bada, czy podmiot ten posiada zbywalny majątek i czy faktycznie prowadzi działalność.

Sąd I instancji, po stwierdzeniu wydania przez sąd upadłościowy postanowienia o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości, wszczął z urzędu postępowanie w trybie art. 25a ust. 1 pkt 2) i ust. 2 ustawy o KRS i prowadził obszerne postępowanie dowodowe z urzędu (bez żadnej aktywności uczestników), zwracał się do spółki, do Urzędu Skarbowego właściwego dla siedziby spółki, oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, Centralnej Informacji Ksiąg Wieczystych oraz Rejestru Zastawów w celu ustalenia istnienia jakiegokolwiek majątku spółki oraz czy prowadzi działalność a zobowiązania wymienionych podmiotów do podania informacji odnośnie do posiadania, własności ruchomości, nieruchomości, innych praw majątkowych. Jak wynika z dowodów zgromadzonych przez sąd rejestrowy, to po pierwsze, spółka nie jest właścicielem ani użytkownikiem wieczystych żadnych nieruchomości, po drugie, nie ma żadnych zbywalnych ruchomości, w tym nie figuruje w Centralnej Ewidencji organów rejestrujących pojazdy, po trzecie spółka nie ma należności z tytułu podatku VAT, po czwarte spółka nie ma wymagalnych wierzytelności ani udziałów w innych podmiotach, po piąte wreszcie spółce nie przysługują wierzytelności zabezpieczone hipoteką na jakiegokolwiek nieruchomości.

Nie ma wątpliwości, że spółka nie ma majątku ani nie prowadzi działalności. Innymi słowy jest klasycznym podmiotem tzw. „martwym”, który niejako stanowi przykład dla zastosowania regulacji, która weszła w życie 1 stycznia 2015 r. tj. art. 25a – 25d Ustawy o KRS (Dz. U. z 2014, poz. 1924). Celem ustawodawcy wskazanym w uzasadnieniu do projektu ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (druk sejmowy VII kadencji Sejmu RP, nr 2816) wprowadzającej ów tryb wykreślenia podmiotu z rejestru było m. in. wzmocnienie pewności obrotu gospodarczego i wiarygodności danych zawartych w rejestrze (art. 17 ust. 1 ustawy o KRS), poprzez wprowadzenie regulacji prawnych pozwalających sądom (po przeprowadzeniu stosowanego postępowania) na wykreślenie wpisanych tam tzw. „martwych” podmiotów, tj. podmiotów nie posiadających majątku i nie prowadzących działalności gospodarczej – bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego w jego pełnym zakresie.

W szczególności Sąd II instancji podkreśla, że jak wskazano w uzasadnieniu celu tej regulacji, co istotne na tle przedmiotowej sprawy, to sam fakt, że dany podmiot posiada niespełnione zobowiązania (długi) lub nieściągalne wierzytelności, nie wyłącza możliwości jego rozwiązania bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego. Okoliczność bowiem pozostawania w Rejestrze podmiotu, który nie jest w stanie uregulować swoich należności, w żaden sposób nie zwiększa szans na skuteczną ich egzekucję, wbrew ogólnemu twierdzeniu apelujących. Jeżeli więc właściwy Urząd Skarbowy i właściwa jednostka ZUS nie mają informacji o majątku danego podmiotu i faktycznym prowadzeniu przez niego działalności, a ponadto podmiot ten nie figuruje w rejestrze w roli udziałowca lub akcjonariusza w spółkach kapitałowych oraz nie ma praw z tytułu uczestnictwa w spółkach osobowych, nie

figuruje w elektronicznym rejestrze ksiąg wieczystych, nie figuruje w rejestrze zastawów i nie figuruje w CEPiK, to otwarta pozostaje droga do uznania za ustalone, że w rzeczywistości nie posiada on majątku i faktycznie nie prowadzi działalności. Co więcej sąd upadłościowy, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego stwierdził, że tenże podmiot nie ma nawet majątku pozwalającego na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego i oddalił z tej przyczyny wniosek o ogłoszenie upadłości. Powyższe stanowi zaś o zasadności zastosowania trybu z art. 25d ust. 1 ustawy o KRS o rozwiązaniu podmiotu bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego. Co istotne, apelujący reprezentowani przez zawodowego pełnomocnika żadnej z tych okoliczności będących w istocie faktycznymi przesłankami do wydania zaskarżonego postanowienia w ogóle nie zaprzeczyli.

Należy również wskazać, że z kolei wedle ust. 2 tego przepisu art. 25d ustawy o KRS, istnienie niezaspokojonych zobowiązań ciążących na podmiocie wpisanym do rejestru lub nieściągalnych wierzytelności nie wyłącza możliwości orzeczenia o rozwiązaniu tego podmiotu bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego. Także ta istotna okoliczność prawna została przez apelujących pominięta. Tymczasem właśnie powołana regulacja stanowi zasadniczą, negatywną odpowiedź na żądanie apelujących o umorzenie postępowania o rozwiązanie podmiotu bez przeprowadzania likwidacji i wykreślenia z rejestru, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Apelujący domagając się umorzenia postępowania o rozwiązanie podmiotu bez przeprowadzania likwidacji i wykreślenie go z rejestru powołali się w istocie tylko na to, że skutkiem orzeczenia o rozwiązaniu spółki i wykreślenia jej z rejestru będzie to, że ich postępowania tzn. wierzycieli, zostaną umorzone. To z kolei zdaniem apelujących uniemożliwi dochodzenie roszczeń wobec spółki, a także dalece utrudnia o ile nie uniemożliwi dochodzenie roszczeń od likwidatora. Wskazali m. in., że w judykaturze przyjmuje się, iż wykazanie przez powoda istnienia wierzytelności, której egzekucja z majątku spółki okazała się bezskuteczna będące jedną z przesłanek decydujących o przypisaniu członkom zarządu spółki z o.o. odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. lub likwidatora (art. 299<sup>1</sup> k.s.h.). Przy tej okazji wskazano jednakowoż, że apelujący mają świadomość, iż w judykaturze obecny jest także inny pogląd, że tytuł egzekucyjny nie jest konieczny do przypisania odpowiedzialności na wskazanej podstawie w kodeksie spółek handlowych, niemniej rozwiązanie spółki doprowadzi do sytuacji, w której uczestnicy postępowania, byli pracownicy, nie zaopatrzeni w tytuł egzekucyjny przeciwko spółce, będą musieli wystąpić z postępowaniem przeciwko likwidatorowi i udowodniać zasadność swoich roszczeń przeciwko spółce zarówno, co do zasady jak i co do wysokości, a sprawę będzie rozpatrywał sąd gospodarczy, który nie ma doświadczenia w sprawach pracowniczych, też pracownicy będą musieli ponosić koszty i wnioskować o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego.

W ocenie Sądu Okręgowego wskazane argumenty mające uzasadnić postawiony zarzut naruszenia prawa materialnego w istocie oznaczają, że skarżący jako przeszkodę w wykreśleniu spółki z rejestru wskazują ich interes prawny, polegający na kontynuowaniu postępowań sądowych toczących się przeciwko spółce, a faktycznie niedopuszczenie do ich umorzenia z uwagi na brak strony (po wykreśleniu spółki). Odnośnie do tych przedstawionych okoliczności jednak trzeba wskazać, że w przypadku gdy podmiotem, wobec którego prowadzone jest postępowanie jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, to okolicznością uzasadniającą umorzenie postępowania nie może być sam fakt poniesienia przez jej członka zarządu odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. (czy art. 299<sup>1</sup> k.s.h. odnośnie do likwidatora). Otóż, mimo że w rzeczywistości warunkiem pociągnięcia do tej odpowiedzialności jest stwierdzenie zobowiązania tytułem egzekucyjnym przeciwko owej sp. z o.o., to jednak w orzecznictwie SN trafnie uznano, że w szczególnie uzasadnionych przypadkach dopuszczalne jest odstępstwo od zasady, według której wierzyciel powołujący się na bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce z o.o. nie może pozwać członka zarządu na podstawie art. 299 k.s.h., gdy nie ma tytułu egzekucyjnego przeciwko tej spółce.

Argumentacja skarżącej spółki, jakkolwiek bardzo lakoniczna, nie zasługuje na uznanie. Na tle wskazanego problemu „bezskuteczności egzekucji” wobec spółki z o.o. i jej wykazywania kilkakrotnie wypowiedział się Sąd Najwyższy i tak w postanowieniu z dnia 30 listopada 2017 r., II CSK 353/17 w sposób dobitny stwierdził, że: „Bezskuteczność egzekucji z majątku spółki można wykazywać nie tylko tytułem egzekucyjnym przeciwko spółce na podstawie, którego prowadzona była przeciwko niej egzekucja, ale w każdy sposób, który wskazuje, że majątek spółki nie wystarczy na zaspokojenie jej wierzycieli. Stanowisko to można uznać za utrwalone w orzecznictwie, (vide wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 14 lutego 2003 r. IV CKN 1779/00 oraz wyrok z dnia 26 czerwca 2003 r., V CKN 416/01). W sytuacji, gdy oddalono wniosek o ogłoszenie upadłości ze względu na brak środków na pokrycie kosztów postępowania egzekucyjnego (tak w sprawie – postanowienie sądu upadłościowego z dnia 28 kwietnia 2020 r. – k. 18), oczekiwanie, że dla wykazania bezskuteczności egzekucji wobec spółki potrzebny jest wyrok przeciwko spółce oraz prowadzenie na jego podstawie egzekucji przeciwko spółce dla uruchomienia postępowania przeciwko członkom zarządu na podstawie art. 299 k.s.h. jest pozbawione podstaw prawnych. Wstrzymywanie z tego powodu wykreślenia spółki z rejestru przedsiębiorców nie znajduje uzasadnienia, gdyż brak wyraźnych argumentów, aby z tego powodu utrzymywać w obrocie podmiot, który nie ma żadnego majątku.” Co istotne odnośnie zasadniczych i jedynych argumentów skarżących, Sąd Najwyższy w takich okolicznościach prawnych podkreślił bez wątpliwości, że w takiej sytuacji niezakończone procesy przeciwko spółce nie mogą być uznane za „bieżące interesy spółki” w rozumieniu art. 282 k.s.h. W ocenie Sądu Okręgowego, mimo braku postępowania likwidacyjnego, tym bardziej odmienne stanowisko byłoby naruszeniem obowiązujących przepisów prawa.

Na tym tle także warto wskazać, że przecież zgodnie z art. 25d ust. 2 ustawy o KRS istnienie niezaspokojonych zobowiązań ciążących na podmiocie wpisanym do rejestru lub nieściągalnych wierzytelności nie wyłącza możliwości orzeczenia o rozwiązaniu tego podmiotu bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego. Ustawodawca zatem jasno dopuścił możliwość prowadzenia postępowania z urzędu takiego, jak w tej sprawie, a po spełnieniu przesłanek pozytywnych rozwiązanie podmiotu bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego i zarządzanie wykreślenia go z rejestru. Okoliczność istnienia niezaspokojonych zobowiązań ciążącym na spółce wobec, której toczy się takie postępowanie lub nieściągalnych wierzytelności, jak to zostało ustalone w tej sprawie przez Sąd I instancji, po pierwsze w związku z powołanymi toczącymi się sprawami po drugie w związku z nieskutecznymi postępowaniami egzekucyjnymi wobec spółki, nie jest przeszkodą wydania orzeczenia w trybie artykułu 25d ust. 1 ustawy o KRS. To z kolei oznacza, że tego rodzaju przeszkoda jak niezaspokojone zobowiązania lub nieściągalne wierzytelności, nie jest wypełnieniem przesłanki do umorzenia postępowania zgodnie z art. 25d ust. 3 ustawy o KRS. Jeżeli bowiem ustawodawca w sposób jednoznaczny nie uznał za przeszkodę w wykreśleniu podmiotu okoliczności istnienia niezaspokojonych zobowiązań ciążących na tym podmiocie lub nieściągalnych wierzytelności, to uznać należy, że tego rodzaju okoliczności nie mogą być podstawą do umorzenia postępowania o rozwiązanie podmiotu i wykreślenie go z rejestru. Orzeczenie o umorzeniu takiego postępowania stanowi bowiem rozstrzygnięcie formalnie negatywne, odmienne od orzeczenia rozwiązaniu podmiotu i wykreśleniu go z rejestru.

Skarżący powołują się na utrudnienia w realizowaniu swoich roszczeń w drodze postępowania sądowego ale jednocześnie ignorują tę okoliczność, że prowadzą takie postępowania w dalszym ciągu przeciwko spółce, która nie ma majątku nawet na prowadzenie postępowania upadłościowego, co jest bezsporne, w sposób istotny znacząco wydłużają sobie drogę do dochodzenia roszczeń od członków zarządu czyli likwidatora. Nie jest bowiem materialnie i procesowo możliwe wystąpienie z roszczeniami z art. 299 k.s.h. zanim prawomocnie zakończą się postępowania przeciwko samej spółce, jeżeli domagają się ich utrwalenia. Co więcej także do czasu, aż zakończą się postępowania egzekucyjne przeciwko owej spółce, która jak bezspornie ustalono nie ma majątku i nie prowadzi działalności.

Godzi się też wskazać, że cała treść dość ogólnej apelacji w istocie stanowi potwierdzenie wiedzy i świadomości skarżących o tym, że wykreślenie spółki w ogóle nie pozbawi ich możliwości dochodzenia przez siebie podnoszonych roszczeń, ponieważ na taką alternatywę wprost się powołują. Natomiast podnoszona przez skarżących kwestia dowodowa w takim postępowaniu czy konieczność ponoszenia kosztów, niezależnie od tego, jaki sąd miałby je rozpoznawać z pewnością nie stanowią istotnej okoliczności przemawiającej przeciwko rozwiązaniu spółki i wykreśleniu jej z rejestru, w sytuacji gdy już tylko w oparciu o wyżej wymienione przepisy nie jest to możliwe. Na marginesie jedynie należy wskazać, że zaprezentowana obawa apelujących o brak należytego przygotowania, właściwego z uwagi na siedzibę spółki sądu gospodarczego do rozpoznania tej sprawy jest niepoważna, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter spraw rozpoznawany w kognicji (...) sądów gospodarczych, wedle choćby publicznych rejestrów orzeczeń z uzasadnieniami.

Dalej w aspekcie powołanego w ramach zarzutu apelacyjnego przepisu art. 299 § k.s.h. Sąd II instancji podkreśla, że w sprawie rejestrowej o wykreślenie z KRS, sąd rejestrowy ocenia dokumenty stanowiące podstawę wpisu

(wykreślenia). Obowiązujące przepisy prawa spółek (k.s.h.) nie nakładają na likwidowany podmiot, nawet gdy rozwiązanie jest następnie dokonywane bez przeprowadzania likwidacji, obowiązku zaspokojenia wierzycieli i całkowitego uregulowania zobowiązań, w sytuacji gdy nie pozwala na to majątek spółki oraz jej sytuacja finansowa, tym bardziej obowiązku takiego nie ma wobec wierzycieli spornych wierzytelności. Jeżeli jest prowadzona likwidacja (gdy jest majątek), to w orzecznictwie utrwalil się pogląd, że postępowanie likwidacyjne może być zakończone nawet wtedy, gdy nie wszystkie zobowiązania spółki zostały spłacone. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 grudnia 2003 r. (IV CK 256/02), co jest akceptowane aktualnie „Rozwiązanie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością następuje w okolicznościach wskazanych w art. 262 k.h. (aktualnie 270 k.s.h.). Zaistnienie tych okoliczności uruchamia postępowanie likwidacyjne, którego zakończenie pozwala wykreślić spółkę z rejestru. Likwidacja jest zaś zakończona, gdy w majątku spółki nie ma już żadnych składników majątkowych i okoliczność ta zostanie stwierdzona sprawozdaniem likwidacyjnym. Zakończenia postępowania likwidacyjnego nie wyłącza brak zaspokojenia wierzycieli spółki. Gdyby taki warunek traktować jako negatywną przesłankę wykreślenia spółki z rejestru, to w istocie oznaczałoby to utrzymywanie jej bytu, mimo całkowitej utraty zdolności uczestniczenia w działalności gospodarczej przy jednoczesnym braku jakichkolwiek perspektyw co do możliwości wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań. Jeżeli spółka nie pozostaje we władaniu jakichkolwiek składników majątkowych, to nie sposób w samym tylko jej istnieniu upatrywać możliwości zaspokojenia przez nią wierzycieli. W postanowieniu z dnia 18 grudnia 1996 r. (I CKN 20/96) Sąd Najwyższy wypowiedział następujący pogląd: "Możliwe jest wykreślenie z rejestru handlowego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, jeżeli w wyniku przeprowadzonego i zakończonego postępowania likwidacyjnego zostanie spieniężony cały jej majątek, a mimo to zostaną nie spełnione zobowiązania ciężące na tej spółce". Stanowisko takie jest utrwalone i należy je w całości podzielić (por. także m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002 r., I CKN 752/99, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2003 r., IV CK 256/02, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2006 r., II CSK 136/06, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r., II CSK 240/07). Możliwość wykreślenia z rejestru spółki z o.o., która nie spełniła swoich zobowiązań, innymi słowy ma długi, jest zgodne z prawem.

Reasumując, apelujący wierzyciele w żaden sposób nie wykazali, aby podnoszone przez nich okoliczności były przesłankami negatywnymi do wydania zaskarżonego orzeczenia. Sąd rejestrowy miał podstawy faktyczne i prawne do orzeczenia o rozwiązaniu spółki bez przeprowadzania likwidacji i wykreśleniu spółki z KRS. Natomiast nie zaistniały podstawy faktyczne i prawne do umorzenia tego postępowania przez sąd rejestrowy. Z tych powodów zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu a apelacja uczestników nie zasługiwała na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację uczestników, jako bezzasadną, jak w pkt 1. postanowienia. O kosztach postępowania apelacyjnego (brak wniosku w odpowiedzi na apelację) Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. i ustalił, że każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania apelacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.

sędzia Anna Gałas